

[Handelsministeren.]

Den nye Bank bør selvfølgelig tilvejebringes saa hurtigt som muligt, og forhaabentlig bliver det muligt at tilvejebringe Grundlaget for denne Bank, inden dette Lovforslag er behandlet til Ende, og i alt væsentligt paa Grundlag af Udvalgets Forslag II, men jeg gentager, at kun hvis dette mod Forventning ikke lader sig gennemføre, maa Forholdene lægges til Rette med en rolig Afvikling for Øje og saaledes, at Banken træder i Likvidation, inden Garantien udløber med Udgangen af Marts 1932.

Bestemmelsen i Lovforslaget om Deling af Banken i to Afdelinger kræver neppe nærmere Forklaring, og det er en Selvfølge, at Præferenceaktiekapitalen, den ordinære Aktiekapital og Reservefonden afskrives som tabt. Det er ligeledes en Selvfølge, at Staten derefter som ufyldstgjort Kreditor har Ejendomsretten til Banken. Men jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa Lovforslagets § 3, som vedrører Statens Garantiforpligtelser. Medens det i tidligere Love har været saaledes, at det ikke formelt kunde siges at være en Selvskyldnerkaution, Staten havde paataget sig, har man dog hele Tiden regnet med, at det faktiske Forhold var dette, at det var en Selvskyldnerkaution, Staten havde paataget sig. Der er af den tidligere Statsminister, det ærede Medlem Hr. Stauning, givet ganske klart Udtryk for, at saaledes saa man paa det fra den daværende Regerings Side, og ligeledes har jeg paa Regeringens Vegne givet dette Udtryk saaledes, at det maatte opfattes som en faktisk Selvskyldnerkaution fra Statens Side; men for at ingen som helst Tvivl skal være mulig i de Aar, som nu kommer, er der givet Udtryk derfor i Lovforslagets § 3, saaledes at det fremtræder ikke blot som en reel, men ogsaa som en formel Selvskyldnerkaution.

Jeg vil gøre opmærksom paa, at siden jeg gjorde Rede for Hovedindholdet af Lovforslaget overfor Rigsdagens Landmandsbankudvalg, er der foretaget et Par Ændringer i Lovforslaget. Der er udgaaet en Paragraf, der lød saaledes: „Fra nærværende Lovs Ikrafttræden maa Banken ikke optage nye Laan under Statens Garanti, bortset fra løbende Kreditter i Nationalbanken.“ Denne Paragraf fandtes i Lovforslaget, da jeg forelagde det for Rigsdagens Landmandsbankudvalg, men ved nærmere at overveje Forholdene er Ministeriet blevet ængsteligt for, at en saadan lovmæssig fastsat Bestemmelse kunde hemme den almindelige Bankvirksomhed, bl. a. med Henblik paa Rembourser, Akkreditiver og lignende. Derfor har man ladet den gaa ud. Men det ændrer ikke ved

det faktiske Forhold, idet det er Ministeriets Hensigt, at Bankens Ledelse skal have Paalæg om ikke fortsat at optage eller forny de kortvarige Laan, hvorom der er Tale, men skal finansieres dels gennem Staten og dels gennem Nationalbanken.

Endvidere er der i Lovforslagets § 9 ogsaa foretaget en Ændring, idet der stod:

„Finansministeren bemyndiges til efter indhentet Tilslutning fra Rigsdagens Landmandsbankudvalg at optage i fornødent Omfang udenlandsk Kredit“.

Der er nu føjet til:

„eller fast Laan“.

Jeg gør her udtrykkelig opmærksom paa, at denne § 9, som omhandler Tilvejebringelse af de fornødne Midler, selvfølgelig kun indeholder Retningslinien, der her kan angives, idet det er en selvsagt Ting, at i Tilfælde af, at der blev Tale om Optagelse af et fast Laan, maatte der forelægges Rigsdagen selvstændigt Lovforslag derom og antagelig ogsaa med Hensyn til Kredit. Naar det er sat frem her, er det for at angive den Retningslinie, man har tænkt sig fra Ministeriets Side.

Jeg vil i samme Forbindelse gerne sige, at jeg er klar over, at et andet Spørgsmaal vil blive bragt i Forbindelse med § 9, nemlig Dækningsspørgsmaalet, Spørgsmaalet om Dækningen af de Udgifter, som maa følge enten af Optagelse af et fast Laan eller af Optagelse af en Kredit. Det Spørgsmaal vil naturligvis blive rejst, det ved vi, og man skal fra Regeringens Side være villig til at optage til Drøftelse, hvorvidt der skal skaffes Dækning helt eller delvis; men man maa paa den anden Side erkende, at dette Spørgsmaal ikke kan behandles paa nogen virkelig fyldestgørende Maade, før vi er klar over, hvorledes hele Ordningen skal være, saa det maa der først tilvejebringes Klarhed over. Naar denne Klarhed er tilvejebragt, er Regeringen rede til at optage dette Spørgsmaal til Drøftelse.

Hvad de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget angaar, skal jeg henvise dels til Lovforslagets Enkeltheder, dels til Bemærkningerne, og jeg skal slutte med at udtale, at Ministeriet forudsætter, at der her i Rigsdagen vil findes fornøden Forstaaelse af, at et Samarbejde paa fuldstændig sagligt Grundlag er en Nødvendighed, hvis det skal lykkes at løse dette paa samme Tid betydningsfulde og vanskelige Spørgsmaal paa en saavel for Staten som for Erhvervslivet tilfredsstillende Maade. Det er Ministeriets Haab, at Fremsættelsen af nærværende Forslag maa bidrage til at fremskynde en saadan Løsning.